

Рис. 1. Поводження з твердими побутовими відходами у Новосанжарській об'єднаній територіальній громаді [1]

Розвиток спроможностей представників місцевого самоврядування та комунальних підприємств, а також комунікація з населенням щодо відповідального ставлення до поводження з відходами - це істотна частина підходу проекту DESPRO до розвитку управління відходами для громад. Поінформовані та кваліфіковані представники місцевого самоврядування спільно із екологічно свідомими мешканцями громад можуть утримувати та розвивати сталі системи управління відходами на основі власної інституційної спроможності, без потреби звертатися до проектів міжнародної технічної підтримки [2].

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. *Новини громади. Офіційний веб-сайт Новосанжарської селищної ради та виконавчого комітету. URL: <https://www.novsan-rada.gov.ua/> (Дата звернення – 20.10.2020 року).*
2. *Нова якість управління відходами для Нових Санжар. URL: <https://decentralization.gov.ua/uploads/library/file/614/4.pdf> (Дата звернення – 20.10.2020 року).*

Мазур Любов Любомирівна, магістрантка
Горан Тетяна Анатоліївна, к.і.н., старший викладач кафедри
міжнародної економіки, маркетингу і менеджменту

**ДИСКУСІЙНІ ПИТАННЯ НАДАННЯ СОЦІАЛЬНИХ ПОСЛУГ У
ТЕРИТОРІАЛЬНІЙ ГРОМАДІ**

Питання надання соціальних послуг є досить важливим в умовах децентралізації влади в Україні. На законодавчому рівні надання соціальних послуг забезпечується Конституцією України та регулюється значною кількістю нормативно-правових актів. Однак на практиці однієї тільки законодавчої бази для успішної діяльності у сфері соціальних послуг недостатньо. Поряд з тим сама законодавча база не є ідеальною і потребує значних уточнень та доопрацювань з метою підвищення якості соціальних послуг, які надаються населення.

В умовах реформаційних процесів перед територіальною громадою стоїть питання щодо планування, фінансування та організації надання соціальних послуг. Для цього необхідно враховувати потреби громадян, налагодити механізм надання соціальних послуг, здійснювати контроль за виконанням певних приписів та норм.

З огляду на розгалужену класифікацію соціальних послуг, яка представлена в Законі «Про соціальні послуги» виникають проблеми з визначенням кошторису і фінансування. Величезна кількість соціальних послуг, які нам пропонує законодавство, призвела до того, що представниками територіальних громад важко визначити пріоритети у процесі фінансування і скласти грамотний реєстр. Окрім того, відкритим залишається проблема підготовки кваліфікованих кадрів, які б займалися соціальною роботою на місцях. Разом з тим на ринку соціальних послуг все частіше з'являються приватні провайдери, які, як показує практика, є більш успішними.

Звичайно, найбільш успішною у сфері соціальних послуг є Швеція, яка зуміла сформувати розвинену скандинавську систему соціального обслуговування. Показовим, на нашу думку, є той факт, що у Швеції практично відсутні дитячі будинки, а всі діти-сироти одразу ж прилаштовуються в сім'ї.

В Україні реалії дещо інші та відрізняються від світового досвіду. Основна увага звертається не на профілактику складних життєвих умов, а на боротьбу за виживання. Тобто, система надання соціальних послуг в Україні виступає інструментом боротьби з бідністю. В деякій мірі це пов'язано з декларативним характером реформаційних прагнень української влади.

Отже, серед дискусійних моментів надання соціальних послуг слід виділити:

- відсутність затвердженого класифікатора соціальних послуг;
- відсутність механізму ведення реєстру тих хто надає соціальні послуги та тих, хто отримує;
- відсутність єдиного методу визначення кошторису;
- недосконала система оцінювання тих груп, які потребують соціальної допомоги;
- недостатня кількість фахівців соціальної сфери.

Відкритим залишається питання стосовно механізму визначення категорій населення, які мають право на безкоштовне отримання соціальних послуг та організація контролю за належним наданням соціальних послуг. Оскільки відповідальність за виконання у сфері надання соціальних послуг лежить одночасно на представниках трьох інстанцій, то на практиці це проявляється у простій бездіяльності кожного окремо взятого суб'єкта.

3 березня 2020 року Кабінет Міністрів прийняв постанову про реалізацію пілотного проекту «Розвиток соціальних послуг» [1]. Передбачено обсяг державного фінансування у розмірі 100 млн. гривень. Планується, що 50 ОТГ зможуть отримати по 2 млн. грн на соціальні послуги. Відповідно до процедури, визначеної постановою, ОТГ повинна сформувати пакет документів та надіслати

до Мінсоцполітики для його опрацювання робочою групою. Залишається відкритим питання стосовно маловигідних малих громад.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Про затвердження Порядку використання коштів, передбачених у державному бюджеті для реалізації пілотного проекту «Розвиток соціальних послуг»: веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/204-2020-n#Text>

**Бирчак Олег Михайлович, магістрант,
Ляхович Галина Іванівна, д.е.н., професорка,
професорка кафедри управління та адміністрування**

**НАПРЯМИ СУЧАСНОЇ ДЕРЖАВНОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ
ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ**

В інформаційному суспільстві практично кожна подія, також місцевого масштабу, може набути загальнодержавного значення, отже, державне управління на всіх рівнях повинно професійно підходити до кризової ситуації: негайно реагувати на подію та інформувати вас про свою діяльність. Здається, не всі суб'єкти, відповідальні за безпеку, усвідомлюють важливість активної інформаційної політики.

Завдяки йому, на відміну від пасивного (реагування на інформацію в ЗМІ), можна створювати медіа-повідомлення і, перш за все, формувати стосунки з одержувачами. Головне полягає в тому, що ілюзія бездіяльності або, що ще гірше, ігнорування проблеми не виникає, а це вимагає раціонального управління зовнішньою та внутрішньою інформацією. Зараз, коли швидкість спілкування відіграє вирішальну роль, видається виправданим систематично підвищувати автономність нижчих рівнів.

Варто підкреслити, що для визначення (організації) інформаційної політики потрібна не стільки співпраця всіх суб'єктів, зацікавлених у безпеці, скільки готовність досягти компромісу. На жаль, різні умови, за яких приймаються рішення, унеможливають встановлення ієрархії інформації зверху, наприклад, відповідно до закону чи нормативного акта [1].

У антикризовому управлінні, крім ресурсів (влади та засобів) та організації (нормативні акти, процедури тощо), особливе значення слід надавати менталітету. Без вмілого управління, відповідного способу мислення, бажаних переконань та творчого ставлення, навіть необмежених ресурсів та великої автономії в дії буде недостатньо для швидкого та ефективного усунення загрози.

Тому, інформаційна політика повинна брати на себе значну роль людського фактора:

- 1) не всі з них справляються добре у стресовій ситуації (наприклад, у ролі прес-секретаря, прес-служби за сумісництвом), і натовп завдань може ускладнити і без того багаторівневі та багатопотокові антикризові заходи.